

Fire meget fornøielige

Wiser

- 1) Solens fornøielig skinnende Straaler ic.
- 2) Grusomme Skjæbne hvad har jeg forøvet ic.
- 3) Og Ole engang i Sinde fik ic. [Borgegjorde, Tormod Knutzsson]
- 4) Balborg og Signe.

—*—
Tromsø.

Baars tilkjøbs hos M. Urdal.

1856.

V box 19:567

Solens fornoielig skinnende Straaler Glæder al Verdens beprydede Ting; Deilige Krandsse paa Bjerge og Daler, Kjærligheds Tanker i høieste Spring; Men i blomstrende Nar man neppe formaar, Det mindste betragte hvad som forestaaer.

2. Mens vi her leve paa Jorden omsvæve I Ungdoms Dage og frydelig Tid, Vi det ei betænke, men idelig stræbe At leve i Belyst, fornoielig Fryd, Dg stedse at staa i kjærlig Attraa; Men see dog hvor Tiden besværlig hengaar.

3. Verdens Fornoielser vare ei længe, Men er ustadig som Skygge og Fjer, Kunde jeg mig nok til Maalet fremtrænge, Er dog ei alting fuldkommen endt der; Thi jeg dog ei kan finde den Vej, Som til Forsigtighed løber, o, nei.

4. Jeg troer det er Sandhed som Salomon siger, At intet i Verden bestandeligt er, Uventet den ene den anden besviger, Uventet Forhindringer løbe mig nær, Uventet jeg maa belyses nu paa, Uventet jeg tænker til Skamme at staa.

5. Men nu er fuldkommet, som før er omspaaet, Waade om mig og min Kjæreste med;

Skamme jer Alle, som saadant formaet, Dg al Fortrædelighed kommer afsted; Dog kun jeg troer i hvor jeg end boer, Saa kan dog al Trostaa bestaa i sin Flor.

6. Med mig er tilgaaet som andre og flere: Min Kjærest' er bleven fortolket og nødt At sonderbryde, kuldkaste, affkjære Den Kjærligheds slænke, som var sammenknytt, Jeg troer den maa nu udslette af min Hu Den, som jeg tænkte at skulde blive min Brud.

7. See saadant forvolder nu Verden omstunder, De kloge Formyndere, samt Brødre og Slægt, At raade jers Benner, det er ingen Under; Men see eder fore, betænk dette Værk, At raade en ifra sit troe oprigtig Ja, Det bli'er en betydelig Sag paa en Dag.

8. Det kan I aldrig for Herren besvare, Neppelig kan det besvares for mig. I tør vel tænke det har ingen Fare, Dm I dermed kan forspilde mit Liv. Men tænck Jer lidt om; naar I vil være from, Behandle Jer ikke, som I var ret dum.

9. Nok er jeg forargelig for eder alle Som jeg og intet vil spørge derom. Hundrede Maaeder af Edikke og Galde Er vel isfjænket men jeg dog omkom. De fleste af dem er ei gaaet

frem, De maatte omvende tilbage igjen.
 10. Nok at min Veninde jeg nu maa forlade, Som jeg har elsket saa hoit som mig selv; Men om det er til Fordeel eller Skade, Maa jeg dog sige et kjaerligt Farvel; Tak, Vere for mig, jeg sige maa dig, I Verden du aldrig min Kjarest meer bli'er.

11. Aldrig kan jeg mig indbilde og tænke, At du tor nogen Tid have mig kjaer; Fordi jeg kjender vel alle de Rænker, Som det forhindrer, at det ei maa skee, Om du nok gjerne vil, som jeg troer dig til Det er dog umuligt min deiligste Sjel.

12. Paa mine Arme du aldrig meer hviler; Aldrig jeg sover nu meer i dit Skjod. Vi maa hverandre forlade med Liden; Men vores Venstskab staaer indtil vor Død. Vennerne maa endelig saa Engang adskilles; men Venstskabet staaer.

13. Skal jeg nu dig saaledes forlade, Skal jeg nu aldrig meer tale med dig, Skal jeg af alle foragtes og hades, Skal jeg for Trostskab belønnes med Svig, Skal du ei meer have mig kjaer, Skal du af Hjertet forglemme mig her.

14. Da maa jeg sige til Afsted og Balle Herren forblive dig trofast og huld! Herren for alting kun raade og tale, Herren forandre kan

Stene til Guld. Herren med dig Herren med mig! Herren bestandig befaler jeg dig.

15. Men i Forhaabning jeg Sindet forandrer, Og troer at Herren formaar hvad han vil. Knapt tor jeg tænke at nogen kan vandre Ret saa forsigtig og slet uden Feil, At han dog maa et Skamrygte faae, Hvor ærlig han vandrer, saa dadles han paa.

16. Endskjont mig forhindret blev Kjaerligheds Veie Formedelt løgnagtige Munde og Enak, Dog kan vel Dykken sig engang omdreie, Og Sandhed kan blive optaget til Tak. Jeg haaber dernæst at al deres List Til Intet skal blive; jeg holder mig frisk.

17. Hvad kan mig vel skade de gloende Stene, Som Djævelen kaster i Veien for mig, I krogede Rænker og spirede Grene Er vel deres Anslag ophidset til Svig; Dog mig ei skade kan til mindste Haar og Grand, Hvad enten saa jeg er paa Eo eller Land.

18. Hvad skal jeg sige og hvad skal jeg tale, Hvad skal jeg tænke og hvad skal jeg tro? Trostskab ei findes, men ligger i Dvale, Løgn og Fortrædeligheder er stor. Jeg maa vel tro at Sandhed ei boer Paa Jordens Kloder; mærk til disse Ord.

19. Nu ret er forjaget af Lande og Riger
 Al kjærlig Forening og sandfærdig Snak. Jeg
 taler enfoldigt, men tro hvad jeg siger, At
 Bitterheds Galde tilbunde jeg drak. Hvorfor
 jeg maa vel forrigfuld gaae, Dog tør jeg paa
 Sandhed vel prale og staae.

20. Vel maa jeg beklage min Tilkomst er
 ringe; Men derfor bør ingen min Ære belee,
 Endstjondt jeg er fattig bør ingen mig tvinge,
 At jeg skal paadrage mig Skjændsel og Spee.
 Jeg holder for god min Haand og min Fod,
 Min Mund og min Tunge, min Ære og Blod.

21. At jeg skal blameres af skjændige Gjakke,
 Det falder mig noget forunderlig for? Saa-
 fremt at jeg kan mig ustraffelig stikke Blandt
 fremmed og kjendte, mod liden og stor, Mod
 fattig og rig og Sjefaner sliq Jeg Hoflighed
 bærer samt Ære for mig.

22. Skal jeg derfor hænge min Næse og Gum-
 me, For at jeg er fattig og andre er rig, Er
 jeg saa ringe, og hine er fromme, Dog troer
 jeg at Herren forsyne vil mig Med dagligt
 Brød, saa jeg ei lider Nød, Gud selv skal for-
 syne mig indtil min Død.

23. Naar andre sine Midler udsætte paa
 Rente, Saa er jeg fornøiet med liden Avans;

Naar andre stor' Gaver og Indkomster vente,
 Jeg lader mig noie med liden Bakans; Jeg
 stoler ei paa at Rigdom skal gaa Mig noget
 i Hænde, men heller isfra.

24. Vi kan ei alle af Rigdom bravere, Der
 maa og somme i Fattigdom gaa, Jeg tør og
 ei for min Velstand kavere, At den tilstræk-
 kelig kunde opnaa. Den ringeste Grad, paa
 dette Blad, Knap tør jeg sætte paa denne Nød.

25. Hvad kan vel Rigdom og Penge os
 nytte, Naar vi skal gange fra Verden herud?
 Det kan mod Døden os aldrig beskytte, Eller
 besmykke vor Sager for Gud, Det kan dog ei paa
 Dødens Bei Det allermindste os hjælpe, o nei!

26. Forgjængelig er dog de prægtige Kinder,
 Forfængelig er og al Rigdom og Guld. Som
 Nøg og som Afse det engang forsvinder, Gi
 kan os hjælpe den jordiske Muld. Det lukker
 os ud fra Herren vor Gud, Naar vi ei bruge
 det efter hans Bud.

27. Om Sandhed og Falskhed og lognagtig
 Munde, Om Rigdom og Fattigdom, Laster og
 Dyd, Om Beestand og Velstand og frydelig
 Etunde, Jeg slutter altsammen med endelig
 Fryd. Bereder mig saa, fra Verden at gaae,
 Sid jeg det Evige hisset kan faae.

8
28. Naar vi skal samles for Himmelens
Konge, Naar vi skal ende vor Dage og Tid,
Naar vi skal hellig med Englene synge, Naar
vi skal gaae imod Døden i Strid, Naar vi skal
staae blegnet og blaae For Herrens Domne,
hvor vil det da gaae.

29. Vær os da naadig, Gud Fader vor
Skaber! Jesus vor Talsmand og Frelser god!
Helligaand! Trostermand! os ei forlader, Men
os bestanke af Saligheds Flod, I Dødens
Stund og sidste Blund Herren os unde en
glædelig Stund.

30. Vi da ei mere Fornøielse nyder Af vo-
res Penge og jordiske Guld. Af! naar Basu-
nen fra Himmelen lyder, Herre! vær naadig
den yderste Stund, At vi da skal blandt Eng-
lenes Tal Forenes og samles i Himmelens Sal.

31. Da skal vi finde vor Rigdom formeret
Udi Guds Gjemme og himmelske Huus, Da
skal vi frydes blandt Englenes Skare, og for
os skal skinne det himmelske Lys, Som er Guds
Ansigt blid til evig Tid, Da er vi fra Længsel
og Moie befriet.

32. Naar mine Dage er alle fuldendte, Naar
mine Fodder ei bære kan mig, Naar mine Di-
ne ei Lysset kan kjente, Naar mine Lemmer ei

9
røre kan sig, Led sag du da mig, Herre til dig,
Hvor jeg kan finde alle Vennerne min.

33. Jeg maa vel tænke at Alting har Ende,
Alting maa engang forandres og dø. Jesu
min Frelser! lær mig dig at kjende; I hvor jeg
vanke, mig altid raadfor; Folg stedse mig, jeg
raaber til dig, Mig altid ledsage; min Sjæl tag
til dig!

Mel. Kom hid mine Venner som ic.

[Baardsen, Gjest.]

Grusomme Skjæbne! hvad har jeg forebet?
Vil du dog stedse forfølge mig saa? Skal jeg
da idelig være bedrovet? Skal jeg i Livet ei
Glæde meer faae? Jeg er af Verden kjed, og
al dens Usfælselighed; Mismodig jeg vanke, Be-
modige Tanker Uroer mit Sind og forstyrrer
min Fred.

Jeg haver saa mangen Gjenvordighed; sma-
get, Og druffet saa ofte af Lidelsers Skaal,
Og dog har jeg Alt med Standhaftighed dra-
get, Mit Mod har ei vaklet, jeg lidt har med
Taal; Men da min Kjæreste' fød sit Trostabs-
lofte brod, Da hun mig mon svige Min elste-

de Pige, Da blev jeg mistroftig og Taarerne flød.

Er det min blide, min tro Elskerinde, Hun som en Tid var saa kjærlig og om, Som nu er Skyld i de Taarer som rinde, Skuffer jeg mig eller er det en Drøm? Men af desværre nei, Jeg seer jeg drømmer ei, jeg veed det for Sanden Hun elsker en Anden, jeg er den Bedragne, hun stjotter mig ei.

Rorer dig ikke Samvittigheds Stemme, Naar du erindrer din sørgende Ven? Maa du i Hjertet ei Anger fornemme, Naar du dig tænker tilbage igjen? Saa give Gud det skee, jeg dig ei meer maa see! Gid Tiden var omme, At jeg kunde komme Didhen, hvor sørglemmes al Sorrig og Bæe.

Tung er den Skjæbne du mig har beredet, Glædelos Fremtid imøde jeg gaar, Mig til Fortvivlelsens Rand har du ledet, Givet mit Hjerte ulagelig Saar. Hvad synes dig om det? Du lønner Trostabs slet! Mit Hjerte maa bløde Og martres tilbøde, Maaskee du end synes du handlet har ret?

Tungen paa Dvinderens Trostabs bor lide For-

end i Nøden prøberet den er. Ofte de smigre er venlig og blide, Falskhed og Rånker i Hjertet de bær; De Trostabs sværge dig, Men bryder lettelig; Har Honning i Munden Men Malurt i Grunden, Saa træffer det Mange, saa gif det og mig.

Naar jeg mig erindrer alt hvad som vi talde, Og alle de Glæder tilfammen vi nød I den lange Tid som din Ven du mig kaldte, O, da er hver Tanke, hvert Minde mig sød! Jeg i din hulde Arm Forglemte Sorg og Harm Al Kummer og Kvide Forsvandt ved din Side, Jeg lykkelig var ved din kjærlige Barm.

Er jeg nu ikke da mere den Samme Som du ubrodelig Trostabs tilsvor, Og onstet dig al Ulykke maa ramme Om mig du bedrager og bryder dit Ord! Nu har du mig forskudt Og Trostabslofte brudt, Din Sjæl staaer i Fare, Du engang skal svare For Ewigheds Dommer, hvad har jeg forbrudt?

Christ gid du vilde i Tide betænke, At Alle for Gud vi til Regnskab skal staae, Han dommer retfærdig, der gjælder ei Rånke, Gi Løgn eller List ham at stusse formaer, Hans Almagts

Die seer, hvad som i Løndom feer, Gam Skin-
net ei blænder, Hvert Hjerte han kjender, Gi
lonligste Tanker vi skjule kan der.

Af Drovelfens Kalk, Du mig giver at drikke,
Den har jeg udbruffet sjont bitter den er,
Jeg klager min Smerte, den rorer dig ikke,
Hvad gavner det vel at paaminde dig her?
Du glæder dig vel nu, men mærk og kom ihu
Gjengjældens Dage er maaske tilbage, Da
Angerens Taarer du falder med Gru.

Vigtignok veed jeg loagnagtige Munde Megen
Aarsag i vor Skilsmisse er, Thi de mig mon-
ne den Lykke misunde Alt du mig havde saa
hjertelig kjær, de smigrer for dig blidt, Enhver
udvirket Sit, Men vilde kun Skade. Bag
grønneste Blade Jo lurer de falskeste Slanger
saa tidt.

Lange de have paa Garnene spundet, Som
de nu tænke at fange mig i; Endelig har de
sit Dufte da vundet, Endelig har du dem soiet
deri, Og dette Maalet var Hvortil du sigtet
har, Du vined ei Fare Men skjulte den Sna-
re Hvori deres Dumfthed indviklet dig har.

Samvittigheds Nag skal hvert Hjerte fortære,

Som Ibedragtens Sød mellem Venner udstrør,
Af Halsen man burde den Tunge udfjære,
Som Logn og Bagvaskelse Næsten paafør. De
deres Lon vel faaer Af ham, som Alt formaar,
Enhver for sin Brode Bør lide og bøde, Og
Falskhed sin Herre paa Halsen da slaaer.

Dig min Veninde jeg nu maa forlade, Tung
er den Tanke at skilles fra dig; Jeg dig vil
elske, om du mig vil hade, Dette du aldrig for-
byde kan mig; Gud er mit Vidne vist Jeg al-
drig bruger List, Mig skal ikke nage Samvit-
tigheds Plage, Jeg skal ikke frygte at møde dig
hif.

Aldrig du gaer mig af Tanker og Minde,
Aldrig forglemmer jeg hvad nu er skeet; Sode,
fortryllende, falske Veninde, gid jeg dig aldrig
for Dine har seet! Din Skjonhed daarte mig,
Jeg elsked' inderlig, Dit Navn og dit Minde
Er skrevet herinde, Til Hjertet det brister, det
banker for dig.

Taalmodig vil jeg forsøge at bære Alle de
Sorger som saarer min Sjel, Af mig din Bro-
de tilgivet skal være, Dufte dig vil jeg al Lyk-
ke og Held. Jeg skal ei hevne mig, Bliv du

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

24

egen Skyld, Mangen dygtig Kar Gav jeg
spotiske Svar, Som jeg ofte nu beklager.

4. Hver en Lørdagskvæld ifors om mig de
sprang, Saa jeg altid slap at vente; Somme
drog jeg Maal og Somme gif sin Gang; Li-
genær de hjemad vendte. Saa bortffasa jeg
min Ungdoms gyldne Tid Holdt mig reent
ufal til Prisen var forbi. Nara auka paa In-
gen lod's mig fjaa. Derfor gaar jeg endnu
Sente.

5. Naar mig Andre spotter i sin Ungdoms
Baar, Tænker, det mig ikke saker. Tiden gif
saa snart, man Veldes Nar for Nar, Senest har
man Spot tilbage; Man foragtet bli'r og tit
maa taale Spot; Vente paa en Drengfal eller
Hogstalbrot. Saadan gif det mig Dg kan gan-
ge dig, Om du altfor længe vrager.

6. Du er i din Ungdoms friske Rosenbaar,
Hver som seer dig maa dig like, Med din pe-
ne Bæxt og gule fletta Haar, Finds der saa i
Bygda like; Men paa Hoflighed du og bør læg-
ge Vind, Sige stolte Grillen bort ifra dit Sind.
Lyder du mit Raad, Kan du stole paa Yndest
skal dig ikke svige.